

**Zsolt Bogdándi** (Cluj-Napoca, Societatea Muzeului Ardelean): *Conventul din Cluj-Mănăştur și orașul Cluj în a doua jumătate a secolului al XVI-lea*

Concomitent cu crearea principatului autonom al Transilvaniei, locurile de adeverire de pe teritoriul noului stat s-au organizat într-un mod absolut specific. S-a creat o instituție caracteristică acestui teritoriu și anume, cea a requisitorilor, pentru a satisface nevoile societății în ceea ce privește emiterea și păstrarea documentelor. După o perioadă de tranziție care a durat douăzeci de ani, timp în care activitatea locului de adeverire s-a restrâns la copierea și emiterea documentelor din propria arhivă sub sigiliul orașului, conventul din Cluj-Mănăştur a fost reorganizat. Ca urmare a acestei reorganizări conventul a redevenit – alături de cancelaria princiară și locurile de adeverire de la Alba Iulia și Oradea – una dintre instituțiile cele mai importante care emiteau documente autentice. Activitatea acestor instituții era influențată într-o mare măsură de locul în care se aflau. Astfel, o dată cu mutarea conventului între zidurile orașului această instituție specific nobiliară a dobândit un caracter orășenesc. Chiar requisitorii erau sau au devenit cetățeni ai urbei cu funcții importante, iar încrederea orășenilor în această instituție a crescut semnificativ. În pofida reglementărilor din Tripartitum orășenii își rezolvau pricinile în legătură cu imobilele lor din oraș în fața conventului, astfel protocoalele locului de adeverire au devenit adevărate protocoale orășenești. Noul amplasament și schimbările din societate au influențat atât emiterea documentelor cât și modul în care se consemnau mărturiile.